

**PARLAMENT DEL PAER EN CAP, ÀNGEL ROS, EN L'ACTE D'HOMENTAGE A
VÍCTOR TORRES EN EL CENTENARI DEL SEU NAIXEMENT**

És un honor donar-vos la benvinguda a aquest acte amb què la Paeria vol retre homenatge a una d'aquelles persones i, en aquest cas, a una d'aquelles famílies que han marcat la història de Lleida en el segle XX i que ens han deixat una petjada per perdurarà per sempre, un llegat que abasta molts àmbits, literari, cultural, polític i de progrés de la ciutat.

Avui hem recordat la figura de Víctor Torres amb motiu del centenari del seu naixement.

La història de Lleida, la història de Catalunya és la seva vivència personal. Víctor Torres va viure l'esperit de renovació i de modernització de la Catalunya de principis del segle XX, el compromís pels ideals, la militància política d'esquerra i republicana, la il·lusió de la República, el drama de la Guerra Civil, els camps de concentració i l'exili, la lluita pels drets de Catalunya i per l'autogovern en el retorn de la democràcia, la defensa de la cultura i de la llengua catalana -en el seu cas, en particular- el treball perquè l'obra literària del seu germà, el poeta Màrius Torres, rebés tot el reconeixement que mereix, fita que va aconseguir.

Víctor Torres forma part de la millor tradició política i cívica de la nostra ciutat, continuador de dues nissagues lleidatanes, els Torres i els Perenya, de les que han sorgit personalitats dels camps de les lletres, de la política, de la medicina, de la pedagogia...

El seu pare fou Humbert Torres, intel·lectual, metge i polític. Regidor de l'Ajuntament de Lleida des del 1905, va ser escollit alcalde el 1917. Fou el primer alcalde d'elecció popular d'aquesta ciutat fins el 1920, quan es van tornar a aplicar els nomenaments per Reial Ordre.

El doctor Torres és un dels principals exponents a Lleida d'un perfil característic de la Catalunya de principis de segle passat, els intel·lectuals d'ideologia catalanista i republicana que van ser fonamentals en la dinamització cultural moderna del país.

Humbert Torres tingué una presència destacada en el Centre Excursionista de Lleida, que aglutinava totes les inquietuds catalanistes del moment.

Eren temps de forja del catalanisme. Històricament, el progrés social a Catalunya ha coincidit en el temps quan la ciutadania ha reivindicat els seus drets com a nació.

I a Lleida, aquest progrés social i cultural es produeix amb Humbert Torres a La Paeria. Una de les comissions que va presidir com a regidor fou la de Governació, que incloïa entre altres matèries la beneficència, la política sanitària, cementiri, neteja, salubritat.

En aquell període es dugueren a terme importants actuacions municipals, l'escorxador municipal, les obres del Mercat del Pla, un mur de contenció sobre el Segre, el dispensari i casa de socors municipal conegut com La Gota de Llet, i una profunda tasca en l'àmbit de la salut pública.

En matèria educativa, va impulsar l'edificació de l'Escola Jardí dels Camps Elisis, per fer front al problema que representava el deficient estat de l'escoles de Lleida i que deixaven sense escolaritzar un miler d'infants.

En el capítol cultural i patrimonial, entre moltes altres iniciatives, va cooperar en la commemoració de la declaració de monument nacional de la Seu Vella i va impulsar el monument a l'alcalde Fuster, que podem contemplar als Camps Elisis. El 1908 va aconseguir que s'acceptés l'ús de la llengua catalana en les sessions de la corporació.

A la mort del seu gran amic, Frederic Godàs, va agafar el relleu com a director del Liceu Escolar, la gran institució lleidatana símbol de la renovació pedagògica.

La tasca d'Humbert Torres com a regidor i com a alcalde fou rellevant des del punt de vista polític, de l'ensenyament, de la salut i de la cultura.

Sens dubte, per a Víctor Torres va ser fonamental la figura del pare, Humbert Torres, el seu compromís polític, la seva vocació de servei públic i de servei al país. També ho va ser molt la figura de la seva mare.

El mateix Víctor Torres deia que tenia més trets distintius de la seva part Perenya, personificada per la mare, Maria Perenya, titulada en magisteri i en música i que concedia una gran importància a l'educació del fills. I pel seu oncle, Alfred Perenya, com Víctor Torres, advocat i polític, i un dels fundadors de Joventut Republicana, al costat d'Humbert Torres.

En una entrevista concedida a la revista l'Avenç el 2009, Víctor Torres remarcava que la política l'apassionava i deia que ell havia estat una bèstia política tota la vida. I que també ho havia estat el seu pare. Aquest esperit que compartien pare i fill va ser cabdal en un dels moments crucials de la vida de Víctor Torres.

L'any 46, la família vivia en l'exili a Montpeller. Víctor Torres s'acabava de casar i en tornar a reprendre la feina, amb què la família se n'anava sortint, va rebre una carta del Ministre d'Instrucció Pública del Govern de la República espanyola a l'exili, oferint-li el càrrec de secretari seu, a París.

Víctor Torres recorda el dilema que li va suposar aquesta oferta. Quedar-se a Montpeller, amb el sou segur que la seva feina li reportava o arriscar-se a marxar a París. I va ser el seu pare qui el va animar a agafar l'oferta, traient-li un pes de sobre, perquè ell no gosava marxar.

Fou Humbert Torres qui va propiciar l'entrada de Víctor Torres en la política a l'exterior i va inclinar la seva vida, definitivament, cap a uns nous horitzons.

La trajectòria política i cívica de Víctor Torres el va fer mereixedor de nombroses distincions, entre elles la Creu de Sant Jordi. I l'Ajuntament de Lleida li va concedir la Medalla d'Or de la Ciutat, que va rebre per la Festa Major de Maig del 2001, el mateix dia que en va ser pregoner.

En l'acte d'avui, com a homenatge, us oferim una reedició d'aquest pregó, històric, en què va pronunciar unes paraules plenes d'afecte per la seva ciutat, de records familiars i, no podia ser d'una altra manera, amb referències poètiques del seu germà, Màrius.

En una de les últimes entrevistes que Víctor Torres va concedir, se li va preguntar com voldria ser recordat. I ell amb gran senzillesa va dir (cito textualment):

"com un home que no ha desmerescut de la seva família. Amb això en tinc prou. Jo era el fill de l'Humbert, jo era el nebot de l'Alfred Perenya. He volgut seguir la mateixa nissaga, i no sé si ho he aconseguit. En tot cas, el que és segur és que he fet tot el possible per fer-ho".

Crec que tots estem d'acord en què ho va aconseguir plenament!!!!

Moltes gràcies

Ángel Ros i Domingo

Paer en cap

Lleida, 4 de febrer de 2015